

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FS

Strona przeciwna: Wallonische Region

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uregulowanie prawa krajowego, takie jak stosowane przez organy, a mianowicie zgodnie z którym korzystanie z zagranicznego pojazdu, bez dopełnienia obowiązku ponownej rejestracji tego pojazdu, udostępnionego okazjonalnie i krótkoterminowo obywatelowi mającemu miejsce zamieszkania w Belgii przez obywatela mającego miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim, jest uzależnione od przewożenia ze sobą w pojeździe przez obywatela mającego miejsce zamieszkania w Belgii prywatnego zaświadczenia o prawie do korzystania, tj. zaświadczenia w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 6 królewskiego rozporządzenia z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie rejestracji pojazdów, jest sprzeczne z właściwymi normami prawa Unii, a w szczególności z następującymi postanowieniami Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE): art. 20 i 21 TFUE, dotyczącymi swobody przepływu osób, art. 45 TFUE, dotyczącym swobody przepływu pracowników, art. 49 TFUE, dotyczącym swobody przedsiębiorczości i art. 56 TFUE dotyczącym swobody świadczenia usług?
- 2) Czy uregulowanie prawa krajowego, takie jak opisane powyżej i wdrażane przez Region Waloński, jest uzasadnione wymogami bezpieczeństwa publicznego albo wymogiem ustanowienia innych środków ochronnych, i czy przestrzeganie uregulowania prawa krajowego, które jest interpretowane w ten sposób, że przewiduje ono bezwzględnie, iż wystawiony przez zagranicznego właściciela pojazdu dokument potwierdzający ograniczone czasowo pozwolenie na korzystanie z pojazdu, ze wskazaniem na okres ważności, musi zawsze być przewożony w pojeździe, jest konieczne do osiągnięcia zamierzonego celu, bądź też czy cel ten można byłoby osiągnąć również w inny sposób i poprzez zastosowanie mniej restrykcyjnych i formalistycznych środków?

Trybunał Unii Europejskiej (szósta izba) orzeka w drodze postanowienia z dnia 10 września 2020 r. w następujący sposób:

Artykuł 63 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, zgodnie z którym osoba zamieszkała w tym państwie członkowskim może powołać się na wyjątek od obowiązującego w państwie miejsca jej zamieszkania obowiązku rejestracji pojazdu – w odniesieniu do pojazdu, udostępnionego jej nieodpłatnie i krótkoterminowo przez jego właściciela, mającego miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim, w którym to państwie pojazd ten jest zarejestrowany – tylko wtedy, gdy dokumenty stanowiące dowód, iż wyjątek ten znajduje do niej zastosowanie muszą być zawsze przewożone przez tę osobę w prowadzonym przez nią pojeździe, a możliwość ich późniejszego przedstawienia jest wykluczona.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gericht Erster Instanz
Eupen (Belgia) w dniu 28 stycznia 2020 r. –HU / Wallonische Region**

(Sprawa C-43/20)

(2021/C 19/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Gericht Erster Instanz Eupen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: HU

Strona przeciwna: Wallonische Region

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uregulowanie prawa krajowego, takie jak stosowane przez organy, a mianowicie zgodnie z którym korzystanie z zagranicznego pojazdu, bez dopełnienia obowiązku ponownej rejestracji tego pojazdu, udostępnionego okazjonalnie i krótkoterminowo obywatelowi mającemu miejsce zamieszkania w Belgii przez obywatela mającego miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim, jest uzależnione od przewożenia ze sobą w pojeździe przez obywatela mającego miejsce zamieszkania w Belgii prywatnego zaświadczenia o prawie do korzystania, tj. zaświadczenia w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 6 królewskiego rozporządzenia z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie rejestracji pojazdów, jest sprzeczne z właściwymi normami prawa Unii, a w szczególności z następującymi postanowieniami Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE): art. 20 i 21 TFUE, dotyczącymi swobody przepływu osób, art. 45 TFUE, dotyczącym swobody przepływu pracowników, art. 49 TFUE, dotyczącym swobody przedsiębiorczości i art. 56 TFUE dotyczącym swobody świadczenia usług?

- 2) Czy uregulowanie prawa krajowego, takie jak opisane powyżej i wdrażane przez Region Waloński, jest uzasadnione wymogami bezpieczeństwa publicznego albo wymogiem ustanowienia innych środków ochronnych, i czy przestrzeganie uregulowania prawa krajowego, które jest interpretowane w ten sposób, że przewiduje ono bezwzględnie, iż wystawiony przez zagranicznego właściciela pojazdu dokument potwierdzający ograniczone czasowo pozwolenie na korzystanie z pojazdu, ze wskazaniem na okres ważności, musi zawsze być przewożony w pojeździe, jest konieczne do osiągnięcia zamierzonego celu, bądź też czy cel ten można byłoby osiągnąć również w inny sposób i poprzez zastosowanie mniej restrykcyjnych i formalistycznych środków?

Trybunał Unii Europejskiej (szósta izba) orzeka w drodze postanowienia z dnia 10 września 2020 r. w następujący sposób:

Artykuł 63 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, zgodnie z którym osoba zamieszkała w tym państwie członkowskim może powołać się na wyjątek od obowiązującego w państwie miejsca jej zamieszkania obowiązku rejestracji pojazdu – w odniesieniu do pojazdu, udostępnionego jej nieodpłatnie i krótkoterminowo przez jego właściciela, mającego miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim, w którym to państwie pojazd ten jest zarejestrowany – tylko wtedy, gdy dokumenty stanowiące dowód, iż wyjątek ten znajduje do niej zastosowanie muszą być zawsze przewożone przez tę osobę w prowadzonym przez nią pojeździe, a możliwość ich późniejszego przedstawienia jest wykluczona.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 23 kwietnia 2020 r. – AZ, BY, CX, DW, EV, FU, GJ / Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell’Istruzione, dell’Università e della Ricerca – MIUR, Università degli studi di Perugia

(Sprawa C-173/20)

(2021/C 19/18)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: AZ, BY, CX, DW, EV, FU, GJ

Druga strona postępowania: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell’Istruzione, dell’Università e della Ricerca – MIUR, Università degli studi di Perugia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy klauzula 5 porozumienia ramowego, o którym mowa w dyrektywie 99/70/WE [dyrektywie Rady dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), zwanej dalej „dyrektywą”⁽¹⁾, zatytułowana „Środki zapobiegania nadużyciom”, analizowana w związku z motywami 6 i 7 i klauzulą 4 tego porozumienia („Zasada niedyskryminacji”), a także w świetle zasad równoważności i skuteczności prawa Unii Europejskiej, stoi na przeszkodzie przepisom prawa krajowego, w tym przypadku art. 24 ust. 3 lit. a) i art. 22 ust. 9 ustawy nr 240/2010, które umożliwiają uniwersytetom nieograniczone korzystanie z trzyletnich umów o pracę na stanowisku asystenta, z możliwością przedłużenia na okres dwóch lat, bez uzależnienia ich zawierania i przedłużania od jakiegokolwiek obiektywnego powodu związanego z tymczasowymi lub wyjątkowymi potrzebami uniwersytetu zawierającego takie umowy, i które, jako jedyne ograniczenie w zawieraniu szeregu umów o pracę na czas określony z tą samą osobą, przewidują jedynie okres nie dłuższy niż dwanaście lat, nawet jeśli nie jest to okres ciągły?
- 2) Czy cytowana klauzula 5 porozumienia ramowego, analizowana w związku z motywami 6 i 7 dyrektywy i z cytowaną klauzulą 4 rzeczonoego porozumienia, a także w świetle [wymogu] skuteczności prawa Unii Europejskiej, stoi na przeszkodzie przepisom prawa krajowego (w tym przypadku art. 24 i 29 ust. 1 ustawy 240/2010), w sytuacji, w której pozwalają one uniwersytetom na zatrudnianie asystentów wyłącznie na czas określony – bez uzależnienia odnośnej decyzji od istnienia tymczasowych lub wyjątkowych potrzeb i bez ustalania jakichkolwiek ograniczeń – poprzez potencjalnie nieograniczone zawieranie kolejnych umów na czas określony, w celu zaspokojenia zwykłych potrzeb dydaktycznych i badawczych tych uniwersytetów?